

Nr. 3, saa ser jeg ikke rettere, end at dette er værre end Straf. Derksom den ærede Ordfører imidlertid vilde love at tage Sagen under Overveielse inden 3die Behandling, skal jeg tage mit Forslag tilbage, men jeg ønsker først at høre dette nærmere udtalt af den ærede Ordfører.

Ordføreren: Jeg tror vist, at det ærede Medlems Betænkkeligheder i ikke ringe Grad ville bortfalde, dersom han vilde lægge tilstrækkelig Mærke til, hvad det er, der er foreskrevet i det 2det Stykke, idet jo nemlig Erstatningspligt ikke paahviler Enhver, som har sat et Barn i Pleie; der findes at lide af Sygdommen, men kun den, der sætter et Barn i Pleie, som er angrebet af Sygdommen, eller som han har Grund til at mistænke for at lide af Sygdommen. Det er altsaa ingenlunde Tilfældet, at det er den, som i god Tro og uden at have nogen Anelse om, at Barnet lider af Sygdommen, anbringer det i Pleie, der ifalder Erstatning; men kun den, der veed, at Barnet har Sygdommen, eller har Grund til at mistænke det derfor. Derved synes det mig, at alt det falder bort, som det ærede Medlem frygtede for.

J. Madsen: Efter det af mig før Fremhævede, som staar i 4de Stykke, kan jeg virkelig ikke se Andet, naar der i 2det Stykke tales om det Barn, som kan mistænkes for at lide af Sygdommen, og der saa siges i 4de Stykke, at ogsaa den kan mistænkes for at lide af Sygdommen, som ikke engang viser tegn derpaa, end at det saa er vanskeligt at fri sig for alle de Straffebestemmelser og den Erstatningspligt, som er fastsat i Loven; det kan da let hændes, at en Uskyldig bliver straffet. Men ikke desto mindre, da jeg tror at have henledet baade det ærede Udvalgs og det ærede Things fulde Opmærksomhed paa dette vanskelige Punkt, skal jeg tage mine Forslag under Nr. 1, 3 og 4 tilbage.

Da Ingen optog de saaledes tilbagetagne Forslag, vare de bortfaldne.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved

1) Forslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

Linie 4: Efter „Lægebehandling“ indstyttes: „ere de angrebne Personers Forhold af den Bestaaenhed, at Sygdommens Overførelse til andre Personer ikke paa nogen betryggende Maade kan forebygges uden ved deres Bortførelse, eller overholde de ikke de dem til Smittens Forebyggelse givne Forordninger, skulle de indlægges til Kur paa et Sygehus.“

vedtoges enstemmig med 62 Stemmer.

2) Forslag under Nr. 2 til samme Paragraf af Samme:

Efter Paragrafens 2det Stykke indstyttes som et nyt Stykke:

„Hvor der efter Sygdommens Udbredelse er særlig Grund til at bemyndige Tilbagefald af den i en smitsom Form, kan der, af den Læge, som har behandlet den Syge, gives denne Raalæg om til en bestemt Tid at fremstille sig for ham eller at tilvejebringe en autoriseret Læges Vidnesbyrd for, at intet saadant Tilbagefald er indtraadt. Ogsaa dette Raalægs Efterkommelse kan fremtvinges ved Tvangsbøder, der bestemmes af ovennævnte Myndigheder.“

vedtoges enstemmig med 73 Stemmer.

3) Forslag under Nr. 3 til samme Paragraf af Samme:

Sidste Stykke af § 1 udgaar, og i dets Sted indsættes en ny Paragraf, saaledes lydende:

„Et Barn, som er angrebet af venerisk Sygdom, maa ikke gives til Opamning ved Brystet af anden Kvinde end dets egen Moder. Et heller maa nogen Anne, som veed eller formoder, at hun er angreben af Sygdommen, tage nogen anden Kvindes Barn til Brystet. Forseelser herimod straffes med den i Almindelig borgerlig Straffelovbogs § 181 for den der omhandlede Forbrydelse bestemte Straf, hvorhos den Skyldige, dersom Sygdommen forplantes, ikke alene skal være pligtig til at erstatte de Angrebne de med deres Udbredelse forbundne Omkostninger, men ogsaa til at give Erstatning for de ved Sygdommen forvoldte Lidelser og Tab.“

Samme Erstatningspligt skal paahvile den, der sætter et Barn i Pleie, som han veed er angrebet af venerisk Sygdom eller har Grund til at mistænke for at lide af Sygdommen, eller som anbringer et for Sygdommen mistænkt Barn til Opamning ved Brystet, uden at Pleiefærdrene eller Annen, inden Anbringelsen finder Sted, ere blevene underrettede om, at Barnet er sygt eller mistænkt.

Disse Bestemmelser gjælde ogsaa for de offentlige Myndigheder, som anbringe Børn i Pleie eller til Opamning.

Et Barn anses som mistænkt for den ovennævnte Sygdom, selv om ingen tegn paa den have vist sig hos det, naar Moderen er angreben af den eller tidligere har lidt af Sygdommen i nogen af dens konstitutionelle Former, og der ikke er hengaaet 3 Maanedes efter Fødselen.“

vedtoges med 70 Stemmer mod 1.

4) Forslag under Nr. 4 til samme Paragraf af Alberti, Albrechtsen og Bajer: